

anse for døde før Arveladeren, altsaa som Følge deraf for ikke at være Arvinger. Det er en Lante, jeg paa ingen Maade er imod, og jeg vil endogfaa sige, at jeg anser det for en Mangel ved den nu bestaaende Lovgivning, navnlig ved Forordningen af 11te Septbr. 1839, at den ikke frembyder en Afgang dertil. Derfor er det saa langt fra, at jeg skulde have Noget imod at imødefomme den Lante, som fra det andet Things Side er udtrykt med Hensyn til § 5, at jeg tværtimod vil gjøre mit til, at den kan blive realiseret; men jeg tror rigtignok, at det ikke kan gaa an at blive staaende ved en saadan aldeles almindelig Regel, at Skifteretten skal overveie, om der ifølge forhaandenværende Oplysninger er overveieende Grund til at antage, at Personen er død. Det tror jeg ikke kan gaa an, og i alt Fald frygter jeg for, at dersom man bliver staaende herved, vil man komme til Resultater, der neppe ville tilfredsstille de Forventninger, som knytte sig til hele dette Forslag. I de fleste Tilfælde, som man tænker paa her, er nemlig — forestillter jeg mig — Sagen den, at der egentlig ikke vides noget-somhelst Andet om Personen, end det, at han er reist til Amerika eller Australien for nogen Tid siden, og at man derefter i saa og saa lang Tid ikke har hørt Noget fra ham. Det vil være det Sædvanlige, at der Intet vides om, at han har været med ved en eller anden bestemt Leilighed, hvor man kan formode, at han er død, f. Ex. ombord paa et Skib, som antages at være for-gaaet, eller med i et Slag. Disse sidste Tilfælde ere forholdsvis sjældne, det Sædvanlige er det, at Personen er udvandret, at der derefter jevnlig er kommet Brev fra ham, men at der saa er kommet en Tid, da Brevene hørte op, og at man siden ikke har hørt Noget fra ham. Jeg skjønner da ikke rettere, end at Skifteforvalteren vil have nogen Bansteligbed ved at decidere, naar der, som den ærede Justitsminister bemærkede, mangler ethvert Grundlag for hans Afgjørelse. Skal det være Meningen, at en saadan Person aldrig kan forbigaa, hvilket vel nærmest ligger i Ordene, naar man tager dem strengt, — i de Tilfælde, hvor der ikke foreligger nogensomhelst oplyst særlig Omstændighed, der tyder paa, at han er død, saa vil Reglen ikke være til stor Nytte; men skal det være Reglen, at han ogsaa i disse Tilfælde kan forbigaa, vil der jo kunne uddanne sig en høist forskjellig Praxis ved de forskjellige Skifteretter i Landet, idet det af Nogle vil anses for nok, at han har været fraværende i 3 Aar, medens man andre Steder vil fordrø 5, 10 eller maaste 20 Aars Fraværelse. Jeg skulde derfor tro, at dersom man overhovedet vil gaa ind paa denne Vej, som jeg i og for sig slet ikke har Noget imod, vil det Korrekte være at tilveiebringe en Revision af Forordningen af 11te September 1839; men vil man ikke dette, fordi det vil rykke Sagens Afgjørelse ud i en alt for fjern Fremtid, tror jeg, at

man i alt Fald maa bestrebe sig for i denne Lov at faae indført visse almindelige Regler, som paa dette Gebet overføre Grundfættninger, som nogen-lunde kunne harmonere med de Grundfættninger, som Forordningen af 11te September 1839 for Dvrigt hviler paa. Uden i Dvrigt at ville gaa ind paa Enkeltheder; thi jeg indser, at saadanne ikke kunne diskuteres, uden at de foreligge som bestemte Ændringsforslag, skal jeg i denne Henseende kun antyde, at det vilde forekomme mig rimeligt, om man vilde opstille noget Saadant, som at naar der er gaaet 5 Aar, uden at man har hørt fra den Bedkommende, kunde han holdes for død og forbigaa; det vilde nemlig stemme med den Regel, som Forordningen af 11te September 1839 opstiller angaaende Arvingers Ret til at komme i Besiddelse af en bortbleven Persons Efterladenskaber, og det er jo dette, som det nærværende Tilfælde nærmest maa lignedes med. Det er ikke nogen egentlig Ændringsret til Arvelodden, som Medarvingerne erhverve, men det, der sfer ved, at det tillades dem at tiltræde Boet uden Hensyn til den Bortværende, er, at man tillader dem at tage hans Arvelod i Besiddelse. Jeg skal ikke gaa nærmere ind herpaa i dette Dieblit, men kun bemærke, at jeg vil tillade mig, forhaabentlig med Bistand af Andre, men ellers alene, at stille bestemte Ændringsforslag i denne Retning, hvoraf jeg haaber, at min Opfattelse vil fremgaa mere bestemt for Thinget. Jeg kan ikke tro, at man fra det andet Things Side skulde have Noget at erindre imod saadanne Ændringer; thi jeg er overbevist om, at Ændringsforslag i den Retning, som jeg nu her har antydet, ville kunne tjene til at gjøre Tanten frugtbare, til virkelig at fremme det Niemed, man har haat, nemlig at saadanne Personer ikke skulle være de her tilstedebeværende Arvinger til mere Ginder end høist nødvendigt.

Dernæst skal jeg tillade mig et Par Bemærkninger med Hensyn til § 14 sidste Stykke, hvor jeg ligeledes tror, at det vil være nødvendigt at foretage nogle Forandringer. Foreløbig skal jeg her bemærke, at jeg heller ikke har Noget imod denne Lante i og for sig, at lige saa lidt fraværende Arvinger som umyndige Arvinger skulle være ubetinget til Ginder for privat Behandling af Boet, at de ikke skulle være ubetinget til Ginder for, at Arv og Gjæld tiltrædes, og at de ikke skulle være ubetinget til Ginder for, at Boet kan ekstraheres. Det er en Lante, jeg i og for sig paa ingen Maade kan være imod, men jeg tror dog, at saaledes, som den er formuleret nu i § 14, gaar det ikke godt an at lade den passere. Det forekommer mig nemlig paa ingen Maade at kunne gaa an, at saa snart blot en Arving er udenlands, saa snart han blot er udenfor Danmark, skal Skifteretten være besjætt til uden at anstille videre Underpøggelse at beskikke en Fuldmægtig til at handle paa den Fraværendes Vegne. Det forekommer mig i alt Fald klart, at dersom